

I
NO EL VULL

NO EL VULL TOCAR NI VEURE. Vull que deixi d'existir. Jo no en tinc cap de fill, no és meu, o si ho és, me'n vull desfer; hi tinc tot el dret. Em tiben els punts, quatre m'han dit, a l'entrecuix. Hòstia!, que algú em dugui un calmant. Infermera!, o em punxa alguna cosa o de tant dolor que sento em moro, que em moro li dic!, que no em sent o què? Em sembla que no hi ha ningú. Ningú, ho repeteixo fluixet: ningú. I ara ho crido tres vegades més: ningú!, ningú!, ningú!; i la meva pròpia veu ressona dins la petita habitació d'hospital. L'eco reverbera entre les quatre parets i se'm fa insuportable. Tinc un mal de cap que sembla que m'hagi de fer esclatar el cervell en qualsevol moment. Han marxat tots i m'han deixat aquí sola; la família abandonant la dona un cop ja no gesta, com si fos una deixia inútil. Abans amb la panxa plena em duïen entre cotons, on són ara? S'han evaporat els qui em deïen que fos forta, que tirés endavant, els qui em deïen que sempre hi serien, els qui només m'encoratjaven a continuar i m'asseguraven que la criatura s'ho valdria tot. Mentiders! Ara que ha nascut, on són? Els ho he sentit dir mentre em duïen de la sala de parts fins a l'habitació. Jo plorava. Ho ha dit la meva mare, dolguda, enrabiada: la nostra filla està boja; i el papa

li ha dit que fes el favor de callar o li ventava un cop de revés allà mateix. Jo he volgut riure però no he pogut. Massa llàgrimes que m'ennuegaven. Fa temps que no veig el papa girar la cara de la mama d'una bona bufetada; deu anys ben bons potser. Infermera!, un calmant o em moro!, i això?, dues pastilletes i un gotet d'aigua sobre la tauleta?, però què coi?, necessito que em punxi dins la vena!, infermera! que em fa molt mal colló! Ploro. No en faré res de prendre'm aquests comprimits, són per a nens. Nens. Jo no en vull de nens, no n'he volgut mai, però la panxa va créixer sense dir res i quan me'n vaig adonar ja era tard. I ara què? Què en faig del nen i de la vida? El futur esberlat i fet miques. Em cou la sutura d'entre les cames, vull morfina o qualsevol cosa que m'ajudi a oblidar que he parit. Infermera!, una punxada de morfina o una bala que m'encerti el crani! Què en faig del nen? Què en faig d'això que diuen que és meu però que no vull ni veure? El cap m'explotarà, em bull, se m'esquerda com la terra àrida que fa temps que no beu. M'agafo la testa entre les dues mans, l'una al front i l'altra a la nuca i premo amb força; em faig mal de tant estrènyer. I ell?, l'home?, on és el desgraciat que em va prenyar?, on és el cabró que em va farcir sense miraments? No en recordo ni el nom. Era guapo? Sí que ho era. Tenia uns ulls de color verd estany que miraven profunds. Sempre m'ha agradat el verd profund. On deu ser ara? Potser seu en una cafeteria i llegeix el diari, potser fulleja les seccions de cultura i mentre degusta un croissant decideix que trucarà al seu millor amic per anar a concert divendres al vespre. Segur que soparan en algun restaurant on els serviran carn a la brasa, parlaran de foteses i riuran divertits. No me'l vull imaginar així de normal, perquè fins i tot pot arribar a semblar-me bona persona, i de cap manera! És un imbècil que embarassa sense miraments fent diana a la primera. Prenya i desapa-

reix, s'esfuma! És un desgraciat. I gran? Més gran que jo sí, però jove encara. Jo ja soc prou adulta per decidir que no vull el fill d'un desconegut; que se'l quedi ell, hi té tot el dret. N'estic tipa que es parli d'igualtats entre homes i dones però que ningú no hagi exposat la possibilitat que se'l quedi ell, el nen. Per què ningú no s'ho planteja? No seria just això? Què hi fa, si se'l queda ell o me'l quedo jo? On hi veuen la diferència? No sé com m'ho faria per trobar el pare. De l'hotel on vam fornicar me'n recordo, la vista a la platja era preciosa, i jo també ho era de preciosa, però ara em remeno la pell baldera que m'ha quedat després d'haver parit, perquè parir deforma, destrossa. Ploro perquè em sobra pellerina arreu i me la vull arrencar. Ser mare m'ha envellit una eternitat i jo hauria de continuar jove. Em sento lletja, objecte, cosa, tros. M'intento incorporar del llit on rac estirada per així poder-me rosegar la pell sobrera que em rodeja el melic; me'n vull desfer a queixalades. Faig un esforç titànic per dreçar-me i hòstia!, au!, infermera!, merda, collons! Ploro. Ploro una estona, potser tres minuts. Sangloto. Infermera —ara ja no crido, em fonc entre llàgrimes, cansada—, punxi'm alguna cosa per oblidar que tota la meva vida ha quedat regirada per una ximpleta de coit ebri; per un clau buit que ja ni recordo. Punxi'm el que sigui, el que tingui més a mà, encara que no sàpiga el que és. Punxi'm qualsevol cosa que em permeti tancar els ulls i no ofegar-me dins aquesta pena i dolor que sento; una pena que em turmenta més que el dolor físic. I això encara m'esgarrifa més perquè jo no vull pena, que la pena desperta compassió i jo a la compassió no puc ni mirar-la a la cara; em repugna. I aquí no ve ningú. On són els meus papes? Que fred aquest abandó que els meus em dediquen acabada de parir. Em prenc les dues pastilles que hi ha a la tauleta. Segur que no em serviran per res, però de cop ara em sembla que sí que funcionen i m'adormo a l'instant.

M'acarona un feix de llum amable que entra per la finestra. Sé on soc. L'habitació d'hospital no s'ha mogut de lloc. Jo tampoc. Aquest atordiment que sento és estranyament agradable; aquest sol que m'escalfa les cames m'abriga per dins com si fos llana d'ovella. Les pastilles m'han fet dormir. Quant? Qui ho sap. I els papas, res. Ni una flor damunt la tauleta ni un osset de peluix. Tampoc uns mitjons de nadó que puguin entendre-me. Potser han decidit que si jo abandono el meu fill ells també m'abandonen a mi. Ull per ull. Acluco les parpelles una estona més, que aquest sol que entra per la finestra es fa l'afable.

Com un nus, el meu ventre s'estreny fins a cenyir-me vora l'insuportable. Infermera!, més calmants que em facin dormir de nou; que em facin dormir i oblidar! Ningú no ha inventat res per a l'oblit? I doncs en què treballen els científics? Hores i hores de feina dins de laboratoris capdavanters i res de res per a oblidar? A què es dediquen, doncs? Merda de científics. Els meus papas van decidir tenir-me, van buscar-me, però jo no he buscat tenir cap criatura, ha vingut sola; així que puc abandonar-la però els papas a mi no! De cap manera! Per què no hi són? Papas!, veniu aquí, amb mi, amb la nineta dels vostres ulls! Escolto el silenci una bona estona. No venen. És igual, em sembla que ja els he perdut. Soc una merda i ells també ho són. Som una família de fireta. Haurien de ser-hi, aguantant, suportant el vendaval de fúria que em ve de gust etzibar-los a la cara. Si van decidir ser pares haurien de ser aquí amb mi, dins d'aquesta habitació tètrica d'hospital que bé podria ser de presó; una presó de parets blanques. Hi podrien tancar pintors i no donar-los ni unes tristes aquarel·les perquè la fortor del blanc se'ls anés cruspint per dins, privant-los d'estris que els permetessin plasmar la seva creativitat. Es tornarien bojos. Artistes sense mitjans. Potser els pintors es mossegarien la llengua fins que els sortís sang, així podrien

pintar de vermell, damunt les parets blanques, la frustració de l'artista a qui han tallat les ales de soca-rel. Jo no soc cap artista i tampoc no em veig capaç de mossegar-me la llengua. Ja està, ja no hi ha marxa enrere, no tinc sortida: ja no hi toco. M'he trastocat. Infermera!, em torno boja collons! Ploro. Estic delirant com un foll escapat d'un manicomi i que ataca els escoltes acampats en tendes de campanya mentre fan rotllana al voltant d'un foc de camp. Per què no ve ningú? Per què m'han deixat sola? De veritat que soc tan insuportable? Oh no, el dolor ja torna, com la marea, un mal terrible m'oprimeix la panxa i empenyo com si tornés a tenir contraccions. Una, dues, tres, quatre. Bufo. Inspiro i expiro. Infermera! Una, dues, tres, quatre. Bufo. Infermera! D'aquesta no me'n surto, em fa molt mal, molt, i els papes que no apareixen. M'arrauleixo com una bola. Penso en ells, en positiu. Treball mental, relaxació. Els recordo. Tanco els ulls i ens veig a tots tres sortint d'una masia antiga, d'un restaurant; en fa molt de temps d'això, jo tenia sis o set anys. Ho recordo clarament, ens veig, sortim tips de bon menjar. Era un diumenge. El papa porta barba espessa i fuma un cigar d'embolicar. En sento l'olor i m'agrada, em transporta. Pujo damunt del gronxador que hi ha davant l'esplanada d'herba verda i la mama em mira. M'impulso i sento que puc tocar el cel, allargo els braços per agafar un grapat de núvols amb la mà. La mama em diu que vigili i riu. Jo també ric. Quant fa que no soc feliç com llavors? I els papes, quant fa que no riuen? Potser des que vaig dir-los que estava embarassada. No, fa molt més temps, em sembla que hauria de retrocedir una eternitat per tornar-nos a veure riure. El dolor em minva lleugerament. Vull pintar les parets blanques d'aquesta habitació d'hospital. No soc artista però tant se val, de fet, quants artistes hi ha que només esbossen gargots que ningú no entén però que valen fortunes? Com s'ho fan perquè aquestes traces que no entén

ningú passin a ser l'orgull de tanta gent que les exhibeix estarrufada? Em fa mal el ventre però m'incorporo. M'aixeco del llit. Tinc una via perforant-me el braç dret. Agafo el pal amb rodes que subjecta la bossa de sèrum. Em volta el cap i tinc la sensació que d'un moment a l'altre em desplomaré per terra. Potser m'obriré un trauc i llavors tindrè pintura roja per decorar a discreció. Faig tres o quatre passos i col·loco la meua mà oberta contra la paret per poder aguantar-me, i no sé per què m'imagino que la mà del fill que he tingut però que no vull, contacta amb la meua des de l'altra banda. Em sembla fins i tot agradable. Retiro la mà. Ja no vull pintar la paret, no vull res que m'apropi a la criatura, em fa pànic. M'acosto a la finestra i miro enllà. No hi ha cap paisatge bonic, només una petita plaça i edificis que la rodegen. La gent passeja i ningú no s'atura per mirar enlaire i veure'm patir. Puc obrir la finestra i saltar avall. Sis pisos. Els meus papas es farien càrrec del fill, per a ells seria com començar de nou. La mama va dir una vegada que no sabia què havia fet malament amb mi perquè li sortís tan rebel i poca-solta, i que si tornés enrere ho faria tot diferent. Potser si em tiro daltabaix tindrà la possibilitat de fer-ho millor amb el meu fill. Un net que li dirà mama en comptes de iaia. Em sembla que així dreta no em fa tant de mal el baix ventre. He d'anar a fer pipí. Semblen eterns els tres metres que em separen del bany. Em recolzo amb el pal que duu el sèrum, el faig servir de bastó com si jo fos una vella qualsevol. I ser vella, si alguna cosa té de bo, és que ja no pots quedar-te embarassada. M'abaixo les calces que de tan farcides de gases que les tinc sembla que dugui bolquers. M'aixeco la camisa d'hospital i m'assec a la tassa. El pipí són grumolls; coàguls. Em miro les calces brutes de sang. N'hi ha de fosca, n'hi ha de clara. Com verdes i madures a la vida. Ploro. Mama!, vine sisplau! Ploro més però no ve ningú. Altra vegada contraccions molt dures.

Vaig de ventre. M'impregna una ferum forta, molt forta. Estossego de tanta pudor que faig i em netejo com puc; crec que puc aixecar-me. Em costa, trontollo, me'n torno camí del llit. Sento passes. Eh!, que hi ha algú? Mama!, papa!, veniu que no puc més! Em sento més cansada que mai i ningú no ve. Em vull rendir. M'estiro al llit incòmode d'hospital, o de presó, o d'habitació d'hotel de mala mort. Infermera —ja no puc cridar—, infermera..., per què no ve ningú? M'adormo?

Entra algú. Ah, per fi, una infermera. Per què m'heu abandonat durant tanta estona?, i els meus papes?, com? No! Jo no deliro, només pateixo; i ja us he dit que no, no vull el meu fill collons!, que no el vull veure, ni tocar, ni mirar. Infermera, li dic que no deliro! Vull la mama. Gràcies per tapar-me amb el llençol i col·locar-me el coixí més amunt, estic més còmoda. Gràcies i perdoni pels crits. No marxil, sisplau no marxil! Eh!, però on va?, per què marxa? Ja no hi és; m'ha dit que en breu vindrà un company a substituir-la i que em faran les cures dels punts de sutura que tinc al sexe. No vull que ningú me'l toqui més. N'estic farta de tot i de tothom, però veig que el calvari només acaba de començar. Hauré de deixar l'institut. No crec que ningú entengui que vulgui desfer-me del meu fill. Deixaré els estudis. És injust perquè no vull, m'agraden les ciències de la terra i també el professor que les imparteix. És alt i parla amb un accent molt peculiar; gairebé em triplica l'edat i a mi em sembla que li agrada la professora de matemàtiques, aquella que té la veu sempre rovellada. Potser algun dia es creuaran pel passadís i es diran que s'estimen, que ho envien tot a la merda i que els trenta anys de vida que els queden a tot estirar, els volen passar junts. Sí, hauré de deixar d'estudiar i és una llàstima, ara que estic a punt d'acabar el batxillerat i podria entrar a la universitat. Potser d'aquí a poques setmanes, quan en compleixi divuit, puc girar cua al món

i desaparèixer. Potser m'esperaré a l'endemà de l'aniversari, perquè m'agrada el pastís de poma que fa el papa sempre que celebrem qualsevol cosa. Ells em regalaran un pastís i jo un net a qui hauran de fer de pares. No crec que sigui just, però tampoc no ho és que jo hagi parit un fill que no vull i que les meves amigues que ja no ho són estiguin menjant crispetes al cinema. No és just que jo tingui disset anys i hagi de fer de mare, com tampoc no ho és que ho hagin de fer les nenes de dotze o quinze. No és just. No suportó que aquestes amigues que ja no tinc vagin al cinema sense mi. Ja ni tan sols m'ho comenten, hi van d'amagat perquè els fa vergonya anar amb una embarassada. Anar-hi amb un cotxet encara els en farà més. Em trobo més bé. El dolor ha minvat. Sento que s'acosta algú pel passadís, potser són els papes, per fi. Papes! Papes, soc aquí! Però no són ells, és un infermer i jo pràcticament em rendixo, ho deixo córrer tot, tanco els ulls, i ell em diu que m'ha de fer les cures i jo li dic que ja no em ve d'aquí. Incorporo les cames i les col·loco com si fossin les d'un pollastre a l'ast rostint-se. De tantes visites a cal ginecòleg durant l'embaràs ja en soc una experta. Cames obertes i que remeni el que hagi de remenar, com si vol pintar-hi un Picasso. Tanco els ulls. Em cou la pell ferida com quan de petita queia per terra i la mama em curava les nafres amb esperit de vi; l'infermer em guareix amb tacte l'entreuix i diu: va, això està molt bé, ja veuràs que en breu ni els sentiràs aquests punts. Agraïxo que no faci cap comentari referent a la criatura. Li dic que sí sense cap convicció, també gràcies. Em prendré aquestes dues pastilles que em dona, diu que són com les d'abans, que m'adormiran a l'instant. No fan oblidar però almenys em faran desaparèixer una bona estona. Me les empasso d'un glop, l'infermer té uns ulls bonics que em sonen, uns ulls de color verd profund que em miren, i a mi sempre m'han agradat els ulls verd profund. Com?

Me n'adono a l'instant. Però?, tu ets, eh!, no! Espera no! Ets el pare! Tu ets el que prenyes i fuges! Desgraciat! Cabró! Eh! I les parpelles vencen l'esforç de mantenir-les enlaire. Somnolència titànica. Claudico. Vençuda.

No entra gens de llum per la finestra de l'habitació d'hospital. Regna el silenci en aquest racó de món on només s'hi pot estar per força. Això ho diu l'avi, que de vells només ens en fem per força. M'agraden les mans velles i grosses de l'avi perquè semblen capaces de poder arreglar el món, amb dits gruixuts com pastanagues, palmells adobats a cops de vida i arrugues forjades a còpia d'anys. Mans que semblen escultures però que només són mans. La penombra va aclarint-se'm lleument, els ulls se m'acostumen a la fosca. La mama hi és. Per fi. Dorm a la butaca incòmoda d'aquí al meu costat. Vull saber quanta estona fa que ha arribat però no la vull despertar. Abans, ja no sé quantes hores en fa, ha dit que jo estava boja. No ho penses pas, això, oi mama? No em sent, està completament adormida, respira profundament. A casa m'agrada quan s'adorm al sofà, després de sopar, i jo continuo mirant la pel·lícula; quan es desperta n'hi faig un resum perquè pugui reprendre el fil. De fet, sempre em diu que ja les ha vistes totes, que només fan que repetir les mateixes a tots els canals. Li acarono el dors de la mà, que no té res a veure amb la de l'avi. Penso que ella va parir-me perquè ho desitjava amb totes les forces i jo he parit sense desitjar res. Això em converteix en un monstre? Els monstres han de ser sempre dolents? Voldria ser un monstre, jo? I és que potser ho prefereixo abans que ser mare. No sé si fer-me por, escoltant-me dir aquestes coses. Estiro la llengua cap a la galta per pescar-me una llàgrima que em regalima. La trobo insípida. I l'infermer? Me'n recordo. Cabró! És ell, era ell!, el que embarassa a la primera i llavors fuig!, n'estic segura! El que m'ha curat els punts del sexe és el que em va prenyar! Duia els mateixos

ulls verds clavats dins de les òrbites! Mama! Desperta mama! Ajuda'm! Ploro que m'ennuego i la mama s'espanta pels meus crits. No t'espantis mama, tranquil·la, soc jo. Però la mama s'altera com quan la desperto les nits que s'adorm al sofà i li dic que ha d'anar cap a dormir perquè ja s'ha acabat la pel·lícula. Li dic que tranquil·la mama, i ella em diu que tranquil·la jo, i crida: infermera! No mama no, no la cridis! És ell, el que va embarassar-me, és l'infermer! Mama, escolta'm! Però ella m'abraça molt fort amb els seus dos braços i em cenyeix ferma contra el seu cos. M'agrada que m'abraci, ho necessitava, però ara ho fa amb massa duresa, com si a retenir-me li anés la vida. Jo soc més forta que ella, més jove, més atlètica, però el cansament i el dolor del baix ventre em fan defallir. Mama, no m'estrenyis tant que m'ofego! Mama! Mama!, deixa de cridar la infermera sisplau!, que vindrà i és ell! La veu que projecto és gairebé imperceptible, s'apaga quan intento xisclar, soc incapaç de fer-ho més fort. És frustrant. Si no fos perquè no m'ho vull ni plantejar, diria que la mama em sent però fa la despistada. Si no fos perquè és la meva mama diria que em vol mal. Algú s'acosta pel passadís, sento uns passos que venen veloços, sense córrer però diligents, accelerats. Entren, no puc veure qui és perquè la mama em té immobilitzada. Eh! No! Deixeu-me en pau! Crido i xisclo sense veu. Mama, que no em toquin, que no em toquin! Em punxen, em punxen no sé què a la cuixa que em fa molt de mal, un mal diferent, corrosiu, que s'expandeix, em crema, em crema molt! No em punxeu collons!, us dic que no em punxeu! Papa on ets? Papa!, que m'estan fent mal hòstia!, protegeix-me!, papa! A mi, papa, em fan mal!, a mi, a la nineta dels teus ulls! On ets collons!, on ets papa meu que m'abandones! I em deixen anar de cop. Sento que ja no sento res, ni les paraules, ni els sons, dono ordres al meu cos per moure's però ja no em respon; es fa el silenci més absolut i jo només hi veig

tèrbol, com l'aigua dels gorgs on de petita, els papas i jo, anàvem a banyar-nos a l'estiu. Portàvem entrepans. A vegades la mama me'ls feia de croquetes. Que bons.

Miri cap allà on miri, només hi veig mares. És com quan t'atreveixes a posar-te el vestit groc que vas comprar-te fa dies —massa cridaner i extremat— i de cop resulta que gairebé totes les dones que veus pel carrer en duen un de semblant. Doncs amb les mares em passa el mateix: ja no em sembla que només ho sigui jo. M'aturo en un parc. No sé per quin motiu ho faig, perquè el meu fill encara és petit com per sortir del cotxet i posar-se a jugar amb la sorra, però m'hi aturo i sec en un banc de fusta. Ho he fet els darrers dies. Suposo que és bo establir rutines. D'aquí a una estona agafaré el nen a coll per donar-li el menjar. Si li donés pit segur que no em passaria, però quan les altres mares veuen que li dono biberó, els falta temps per acostar-se'm i dir-me que tinc una germaneta petita adorable. Jo somric i no dic res, perquè encara prefereixo ser germana gran que no pas mare.

Aquesta obra ha estat guardonada amb el XIII Premi 7Lletres, 2018, organitzat pel Centre Municipal de Cultura de Cervera i el Consell Comarcal de la Segarra. El jurat estava format per Emili Bayo, Xavier Vidal, Anna Sáez, Ramon Badia i Eloi Planes.

© del text: Francesc Duch Casanova, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2019

Sant Salvador, 8 — 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: gener de 2019

ISBN: 978-84-1303-065-4

DL: L 70-2019

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

—| imprès a **lleida** |—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.